

Че азъ останжъ вѣчно безъ другарь
А то е отъ Бога поразень ударъ.
Залазя веке нашій ясенъ свѣтъ,
Прѣцвнж веке този розовъ цвѣтъ.
Зорница ясна, пролѣтно лале,
Амуръ прѣкрасенъ блъгарскый Орфей.
Прѣцвнж веке е го какъ лежи,
Съ закрыты очи гроба приближи.
Плачѣте стари този розовъ цвѣтъ,
Че той отхожда вячъ отъ този свѣтъ.
Плачѣте млади този мждъръ мжъ,
Пролѣйте слъзы като дребенъ дъждъ.
Учитель славенъ въ науки хытъръ,
Заспава вѣчно даскалъ Димитъръ.
Плачѣте млади този розовъ цвѣтъ,
Че той отхожда вячъ отъ този свѣтъ.
Че той умира прѣзъ мѣсяць Май
Че той отива право въ Рай.

Боже Перуне (а), великый боже,
Ты растрѣсни мя съ твой-тж стрѣлж.
Ты, боже, видишь твърдо-то сръдце,
что то мя мжчи денѣ-нощѣ.
Не жалишь ли мя? ищешь суетно да погынж?
Суетно, суетно да погынж?

(а) Богъ на въздушн. явленіа, и пайвеликый
Богъ на стары-ты Блъгаре.